

мжченъ като че ли отъ дългото чакане, го понесе къмъ града.

Бай Тано кипѣше отъ ядъ. Ядъ го бѣше на самия него, задето пропустна такъвъ хубавъ случай. Толкова началници е посрѣщалъ и изпращалъ, а сега да си глътне езика и две думици да не може да каже. И единъ гласъ сякашъ се обади въ душата му и започна да го ругае: „Така ти се пада, дъртако! Като се плашишъ, ха сега гони Михала! Има много да чакашъ за пари!“

Стариятъ слуга не усѣти, какъ главниятъ учителъ премина съ бързи крачки край него и влѣзе въ канцеларията. Чакъ когато силниятъ му викъ „Т-а-не“ го шибна сякашъ като камшикъ по главата, той се опомни и въ мигъ подаде глава на врата.

— Ела тукъ! — рече троснато главниятъ. — Седни!

Бай Тано пристѣпи плахо, сложи се бавно върху дървения столъ и загледа въпросително своя началникъ. Стори му се, че е повиканъ за нѣкаква особна работа. Въ главата му се заприплитаха: инспекторътъ, кжщичката, главниятъ учителъ, бирникътъ, пари... Въ мигъ той събра мислитѣ си. Една надежда го озари. Навѣрно, Савовъ, главниятъ учителъ, е описалъ по свой починъ положението му, а инспекторътъ е наредилъ да му изплатятъ нѣщичко!

— Е-ехъ — въздъхна тежко бай Тано, а мисълта му като ластовичка затрепка около недовършената кжщичка.

Главниятъ учителъ глътна чаша вода и започна:

— Ти знаешъ ли, бай Тано, че ще те уволнимъ!

Стариятъ слуга вдигна глава и изблеши очи. Зина да каже нѣщо, но езикътъ и челюститѣ му се схванаха, и той остана като вкамененъ.

— Да, да, ще те уволнимъ, защото... нѣмашъ цензъ.

Ушитѣ на бай Тано, които бѣха по това време като запушени съ памукъ, почнаха да долавятъ вече